

... în infinitul profund al ființei umane,
odată cu nașterea,
a fost dată posibilitatea de a-și spune:
„Eu exist și iubesc!”

Vocație

„Pentru cei care sunt pe drum , pentru cei care ar vrea, pentru cei care s-au oprit!”

În această pagină vom vorbi despre vocație. Pentru cei care cred în Dumnezeu înseamnă chemare: Dumnezeu cheamă, iar noi răspundem. Pentru cine nu crede în Dumnezeu înseamnă descoperirea propriei străzi în viață și permanența pe acest drum.

„În infinitul profund al ființei umane, nemăsurabilă în timp și spațiu, o singură dată în istorie a fost dat unei creaturi spirituale odată cu nașterea ei pe acest pământ, posibilitatea de a-și spune: „Eu exist și iubesc!”. O singură dată i-a fost dată o clipă de iubire activă, de iubire vie, și de aceea i-a fost dată viața terestră, și odată cu ea timpul.”

Dostoevsky

Iată, spune: „eu exist și iubesc”. A fi și a iubi înseamnă a trasa o stradă! Ceea ce vrem să vă oferim în această pagină este precum jurnalul unuia care a descoperit propria stradă și de atunci un pas urmează un altul.

The worm has flown away
dressed of colours
burning of freedom
not the earth but the sky
is now his kingdom.

...este istoria unei chemări!

24 de ore de viață consumate în cel mai bun mod: în cer, zburând. 24 de ore sunt nimic în confrunt cu istoria umanității, dar tocmai de aceea suntem precum fluturii, a căror viață se împlinește între un răsărit și un apus. O viață care își găsește în acest zbor un sens, o dimensiune... Nu înseamnă oare, acest zbor, descoperirea și realizare propriei vocații?

...sunt încă tânăr!

Sunt multe lucruri de făcut chiar acum. Sunt multe „da”-uri de spus și cu asta basta.

Deocamdată am început să mă gândesc.

Dumnezeu ne-a înzestrat cu multe capacități, așa că toate la timpul lor. Sunt un tip norocos, am 18 ani și știu deja ce vreau să fac în viață. Am tot timpul. Abia ce am început

... în infinitul profund al ființei umane,
odată cu nașterea,
a fost dată posibilitatea de a-și spune:
„Eu exist și iubesc!”

studiile, ar fi păcat să nu le termin, în plus am multe alte proiecte. Vocația mai poate să aștepte vreo 2-3 ani. Sunt încă tânăr.

Mi se părea că e un discurs corect: doar nu-i spuseseam nu lui Dumnezeu; îi spuseseam da, doar că mai târziu, nu imediat. Mă hotărâsem să vorbesc cu Ioan, căci despre vocație știa multe. Ioan nu spune multe cuvinte, dar le potrivește mereu. Mă ascultase fără să mă întrerupă. am vorbit mult, ca de obicei. Ultima frază era rezumatul problemei: „Am înțeles care este vocația mea, dar aș vrea să mai aștept. Sunt încă tânăr!”.

Ioan îmi făcuse o întrebare simplă: „Ce ai vrea să aștepti?”. N-am știut ce să-i răspund. Continuă el, cu o voce sigură, precum un răspuns clar: „Vocația este Dumnezeu care trece pe lângă tine și te cheamă să-l urmezi. Răspunsurile sunt două: da sau nu. „Vino mai târziu!” nu este un răspuns acceptabil și nici prea respectuos. Avea dreptate Ioan: a-i spune lui Dumnezeu vino mai târziu nu e corect, de altfel. Ioan rămase pe scaun, absent.

Aceste momente de liniște erau ca și cum aș fi stat față în față cu Dumnezeu.

În drum spre casă îmi amintesc senzația pe care am avut-o; era ca și cum ceva s-ar fi mișcat în mine, în acea zi făcusem un prim pas destul de mare. Acum sunt gata să încep un nou drum.

Dacă vrem să ne întrecem cu Dumnezeu, e mai bine să nu o facem pe isteții... nu ține!

Cu el nu jucăm nici scandenberg nici „de-a v-ați ascunselea”. Cel mult putem face o întrecere de generozitate. Astfel pierzând suntem câștigați.

Au trecut ani de atunci: am terminat studiile și sunt fericit că l-am urmat!

...cu un trandafir-așteaptă.

Anii trec... încă nu m-am căsătorit, iar viața de preot mă înspăimântă. Care e strada mea? De ce Dumnezeu nu vorbește? De ce nu-l aud?

Într-o zi, Andrzej îmi arătase o fotografie pe care o făcuse chiar el: un tânăr, lângă niște scări, cu un trandafir albastru în mână. Chipul său revela o postură impresionantă, nobilă și maiestasă: o icoană perfectă a așteptării, a speranței și a tristeții.

... în infinitul profund al ființei umane,
odată cu nașterea,
a fost dată posibilitatea de a-și spune:
„Eu exist și iubesc!”

*Privește ce pot face din iubire:
am luat un trandafir și l-am pictat albastru.
E un gest banal să dăruiești trandafiri roșii
de ziua ta,
dar un trandafir albastru
într-o zi oarecare
redă iubirii prospețime.
Te aștept de mai bine de o oră
aici pe scări, în mijlocul pieței;
un trandafir albastru în mână
dar tu nu apari,
toată lumea mă privește, par un cretin.
Singurătatea mă apasă
singura victimă sunt eu și trandafirul meu
albastru precum tristețea din mine...
Iar așteptarea... nimic ciudat dacă nu vii
te aștept încă un ceas,
după care voi smulge fiecare petală
voi descoperi din nou petale roșii;
roșu e focul dragostei.
Voi smulge toate petalele,
tristețe dezolantă.
Atunci mă voi întoarce acasă,
mâine voi cumpăra un alt trandafir
și-l voi picta în verde, culoarea speranței:
nu lipsi de această dată!*

...un preot, 2 scrisori.

Îmi amintesc de un prieten drag care m-a ajutat într-un moment de criză... o primă scrisoare: „...sunt sigur că ești pentru ceilalți de mare ajutor, cu multe responsabilități și știi că nu vei da înapoi chiar acum. Căci de ai face-o, eu unul aș pierde din reflexul divin ce izvorăște din iubirea ta pentru Dumnezeu și pentru cei din jur. Pentru că dubiile mele au nevoie să știe că măcar o persoană pe care eu o cunosc a reușit să lupte până la capăt, indiferent de decizia sa inițială. Merită, dragă părinte și frate Ștefan; exemplul tău ne ajută să reflectăm și să ne dăm seama că mai există încă spațiu pentru ceea ce pare imposibil...”

Acest prieten se numea Mihai, domnul Mihai... din ziua aceea i-am promis lui Dumnezeu că viața mea va fi doar pentru el. Nu-mi amintesc ce i-am răspuns la această scrisoare care m-a ajutat să depășesc momente întunecate de umbrele disperării... Vreau să-i răspund acum, cu această pagină care vorbește despre vocație, pentru că el a fost fidel până la ultima suflare a vocației sale de soț. Deși înaintat în vârstă, muri îndrăgostit, senin în brațele soției, recitând un Tatăl nostru. Dar înainte de a pleca din această lume, lăsase în

... în infinitul profund al ființei umane,
odată cu nașterea,
a fost dată posibilitatea de a-și spune:
„Eu exist și iubesc!”

sertar o scrisoare:

*Orice s-ar întâmpla, să știi că eu sunt plin de fericire, iubirea mea!
De mult timp de fapt, datorită ție:
datorită înțelegerii tale , siguranței tale de a-mi indica mereu strada,
datorită ochilor tăi plini de viață,
părului tău pe care l-am văzut încet încet înălbindu-se,
datorită inimii tale care începea să bată de fiecare dată când intram în casă,
mâinilor tale care îmi mângâiau de fiecare dată tâmplele obosite,
pașilor tăi ușori în timp ce citeam,
datorită gândurilor tale,
iubirii tale pentru toate lucrurile pe care eu le iubeam, pe tine mai mult decât orice,
datorită fiicelor noastre în care m-am recunoscut mereu,
pline de speranța pe care tu le-ai dat-o, de seninătate,
de iubire pentru dreptate.*

Ce om a mai avut atât de multe de la viață, iubirea mea?

Mihai, am fi avut atâtea să-ți mai spunem, dar de fapt ai fost tu cel care ne-ai spus mai mult decât ne-am fi putut imagina. De atunci am un singur gând devenit rugăciune: vreau ca la sfârșitul vieții mele de preot să pot spune și eu aceleași cuvinte celor de lângă mine...
„ce om a mai avut atât de multe de la viață? Eu am avut totul: iubirea pentru Dumnezeu și pentru frații din jurul meu!